

TEST

1. Pod jakým názvem jsem vám představil uzal, kterému se také říká: autička, placka, hadí ocsáky, arabka nebo plochá smyčka?

- a) kořizový uzal
- b) rybářská spojka
- c) ambulanci spojka

2. Který uzal se nejlépe hodí k navázání dvou nestejně silných provázků?

- a) škotova spojka
- b) rybářský uzal
- c) kořizová spojka

3. Jaký uzal se používá, aby se mohlo hadicové vedení vyťahovat např. do pater budov nebo transportovat přes překážky?

- a) zkracovačka
- b) úvaz na proudnici
- c) kořizová spojka

4. Je liščí spojka natolik spolehlivá, že udrží oka („stupačky“) se kterými bych chtěl vystoupat (jako po schodech) po laně?

- a) k tomu se nedá použít
- b) lze použít jen pro lehké diti
- c) lze ji k tomu použít

5. Kolik uzlů je součástí jedné z disciplín závodů hasičské všestrannosti hry Plamen?

- a) pět
- b) tři
- c) šest

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

- Paní učitelka 7.B prý nemůže být normální, protože jsou kolem ní samí blázni.
- Také učitelka 6.A je nenormální, doslova řekl: „V 6.A nemohu být normální.“
- Podle učitelky Liché je vzdálenost mezi Libercem a Jihlavou 240 kilogramů.
- Podle nových studií se básník vyjadřuje krátce, protože ho v mozku tlačí další slova.
- V jedné pražské škole se nám podařilo zjistit, že Jirásek také napsal Proti všim.
- Češtinařský expert Novák z 8.A údajně někde zjistil, že máme věty hle a chlapátek.
- Horáček, expert na všechno, zase vyzkoumal, že parohy se od rohů liší předponou.
- Podařilo se nám také zjistit, že historik se udržuje tím, že se předává z úst do úst.

Máte také nějaké zajímavé zprávy? Zašlete mi je do redakce.

S HASÍKEM & odborností

PŘÍPRAVA K ZÍSKÁNÍ ODZNAKŮ ODBORNOSTI MH

Cvičitel

...umí vázat uzly

Minule jsem si připomenuli pět základních uzlů. Dnes vám něco napíšu o dalších uzlech, které se vám mohou někdy hodit.

Je důležité vědět, k čemu se který uzal hodí a jaké má dobré a špatné vlastnosti. Představte si záchranáře 30 metrů nad zemí na laně, na které je navázáno jiné lanem uzlem, jenž se sám od sebe rozvazuje...

Nikdy nezapomente, že dobře uvázat uzal znamená nejen správně „splést“ konce lana, ale uzal je třeba i správně uťahovat. Při chyběm uťahování může dojít k přesmyknutí některých částí uzlů a tím k uvázání jiného uzlu, který se k danému účelu třeba vůbec nehodí. Třeba nevhodným uťahováním dračí smyčky získáte zatahovací smyčku, která se buďto sama rozváže nebo ohebnajícím předmět silně zaškrtní. Asi byste v ní nechtěli viset.

Škotová spojka

Jedná se o velmi spolehlivou spojku vhodnou pro spojování dvou provazů nebo i materiálů různého průměru i různých vlastností. Má opravdu všestranné použití: můžeme ji stejně spolehlivě prodloužit ocelové lano i navázáním spojit dva vlasec. Podmínkou je, aby alespoň jeden z provazů byl relativně ohebný.

Na méně ohebném nebo silnějších materiálu vytvořte ohyb, kterým prostrčte zespuď konec druhého provazu. Prostrčeným koncem ovíňte oba konce ohybu a podrťte jej mezi ohyb a pramen vycházející ohybem nahoru. Zatahujeme nejlépe tažením za všechny čtyři konce.

Rybářská spojka

Rybářská spojka, jak název napovídá, je hojně používaná rybářů. Vyborem se totiž hodí pro svazování tenkých a kluzkých silonových vlásců. Oba svazované konce musejí mít stejný nebo velmi podobný průměr, pak je spolehlivá. Má jen jednu nevýhodu. Po zatažení ji prakticky nejde rozvázat. Nesnažte se o to, je to ztracený čas, raději vlasec rozřízněte nožem.

Jedno lano položíme volným koncem proti druhému volnému konci.

Okolo pevného konce uvážeme druhým volným koncem obyčejný uzal, v terminologii

Umět uvázat několik základních uzlů se nám může vždy hodit. Každou chvíli potřebujeme něco svázat nebo přivázat. Je velký rozdíl mezi tím, když víme, jak na to a máme jistotu, že námi vytvořené spojení bude funkční, pevné a účelné, nežli když vytvoříme místo uzlu zauzence. Umět dobře uvázat vždy ten nejvhodnější uzal by mělo být věcí prestiže každého dobrého cvičitele.

Je věcí prestiže umět uvázat hodně druhů uzlů. Stanovte nějaký cíl, například umět dobře uvázat alespoň 15 uzlů. Můj prostor k představení uzlů je bohužel omezený a tak na další uzly už mi nezbývá místo. Šikovný cvičitel si však jistě sám dokáže najít zdroj s dalšími typy uzlů. Vzděl už existuje několik tisíc. Např. v knize Clifforda Ashleyho z roku 1944 je uvedeno 3850 uzlů a od té doby vznikly další stovky nových uzlů.

uzlařských odborníků se mu říká očko. Pamatujte si, jestli volný konec napřed přecházíte nad nebo pod (jako v tomto případě na obrázku) pevný konec.

Druhým volným koncem uvážte okolo druhého pevného konce další očko. Musíte jej zahájit stejným přecházením jako první očko, tedy opět horem nebo spodem, jinak do sebe očka správně nezapadnou. Často bývá tato spojka uvázána chybně, naučte se ji tedy pečlivě. Vždy si ještě před dotažením překontrolujte, že pevný konec každého očka prochází druhým očkem (jako na předchozím obrázku) a obě očka do sebe správně zapadají jako na následujících dvou obrázcích. Ušetřte si problémy.

Křížová spojka

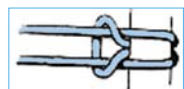
Tento uzal se hodí tak na zavazování bot nebo na svázání bálků, na kterém vám moc nezáleží. Jedinou jeho dobrou vlastností je, že se snadno váže. Je hodně podobný ambulanci uzlu, jen má větší tendenci se rozvázat nebo sklouzávat z provazu. Proto se absolutně nehodí na hladké a kluzké materiály. Váže se úplně stejně jako ambulanci spojka, jen druhý uzal začínáte opačným přecházením než uzal první.

Překřížte tedy dva provazy přes sebe, zapamatujte si, který jste dávali přes který, a udělejte obyčejný uzal. Pak překřížte oba konce znovu opačným způsobem než u prvního uzlu.

Liščí smyčka

Liščí smyčka je velmi jednoduchá smyčka i pro vázání jednou rukou. Slouží k upevnění provazu na předmět válcového průřezu,

na hranaté průřezy vhodná není. Na rozdíl od liščí smyčky drží spolehlivě, jen pokud jsou zatíženy oba konce. Čest k uvedeným liščí smyčky je celá řada. Jedná se o jeden vrchní a jeden spodní závit uvázané proti sobě a položené přes sebe. Výsledek se pak navleče na kůl, hák nebo na co je třeba. Pověste si provaz přes zápsť a konce nechte spouštět dolů. Pak rukou v zápsť sklopte dolů až oba konce budete mít mezi palcem a ukazovákem a okolo obou pramenů světe ruku v pěst. Druhrou rukou uchopte provaz nahore na zápsť a stáhnete jej okolo pěstí dolů. Vzniknou 2 závity, které navlekněte na nějaký předmět a za konce dotáhněte.

Uspořádejte s kamarády soutěž ve vázání uzlů na rychlost, například podle hry Plamen. Můžete tak i na dálku porovnávat své časy s kamarády z jiných oddílů. Pokud nemáte soupeře, zkuste sami překonat výkon Clintona Bailey, který škotovou spojku, ambulanci uzal, lodkový úvaz (vy ho můžete nahradit rybářskou spojkou), dračí smyčku, lodní smyčku a zkracovačku uvázal za 8,1 sekundy. Trufnete ho?

Nejvhodnějšími materiálem pro nácvik uzlů je padákový provaz nebo horolezecká vázačka. Naopak nevhodné pro nácvik jsou např. tkaníčky do bot, buřtíky, konopné provazy apod. Ideální síla cvičného provazu je od 5 do 10 mm. Slabší provázek je nevhodný, protože uvázaný uzal je špatně čitelný, silnější zase proto, že zabírá zbytečně mnoho místa a hůř se s ním manipuluje.

HASÍKOVY NOVINKY

Č. 16, ŘÍJEN 2006

**CO BYLO
A CO BUDE**

ANO, JSOU TO HRDINOVÉ

Bylo krásné letní odpoledne. Slunce pálo na oknem a já pomalu usnala. Byla jsem vyčerpaná po celodenním cestování z dovolené.

„No to snad ne!“ vykřikla jsem, když jsem uviděla tu hroznou kolonu aut před námi. Byli jsme už jen kousek od domu. „Tak a teď tu budeme trčet nejméně dvě hodiny,“ prohlásil zrudlý hlasem Pavel. Při těch představách mě braly mdloby a Adam otravně vyzdíval, což se to před námi stalo. Pustili jsme klimatizaci, otevřeli poslední láhev perlivé vody a čekali. Slunce se akorát přehouplo a svítilo čím dál víc na palubní desku, ale bylo nám dobře. Rychlost pohybu aut by se dala přirovnat k rychlosti hlemýždě, a proto jsme vytáhli karty. Hráli jsme známou hru „prší“, aby se mohl zapojit i Adámek.

Po hodině a půl se kolona rozjela. Jeli jsme krokem, ale už jsme jeli. V tom se Adam zeptal: „Maminko, co se vlastně stalo s Honzíkem?“ Podívala jsem se zaskočeným pohledem na Pavla a ten mi pokývnul. Věděla jsem, že se na tuto otázku Adam blízkým zeptá, ale že to bude tak brzy... „Honzik byl náš první chlapeček, tvůj starší bráška,“ řekla jsem. „A proč tu tedy není s námi?“ zareagoval hned Adam. Donutil mě zavzpomínat na chvílky, které nejsou příjemné žádné matce. Otevřela jsem svoji životní kapitolu, o které jsem doufala, že ji nechám navždy uzavřenou. „Viš Adámku, on umřel. Dívá se na nás z nebička a hraje si tam s andělky.“ „Jé, to já bych taky moc rád, určitě mají spoustu hraček, víd mámi?“ Po této větě mi naskočila husí kůže. Chtělo se mi brečet, ale Pavel mi dodal odvahu chytnutím za ruku.

Vybvavili se mi vzpomínky na ten den. Den, kdy jsem jela s Honzíkem od lékaře. Byli jsme spolu na kontrole, protože trošku pokašlával. Jeli jsme městem předepsanou rychlostí, ale ten řidič za námi ne. Pamatuji si jen světla ve zpětné zrcátce a pak... tma. Víc si nepamatuji. Z vyprávění vím, že auto řídil opilý muž, který se pohádá se ženou, usedl za volant, aby ze sebe vybil zlost. Netušil však, že si ji vybije na ročním dítětku. To probuzení v nemocnici bylo hrozné, hlava mi třeštila a k tomu všemu mi někdo nechtěl přinést syna. Až po dvou dnech, kdy skončil blouznění díky lékům na tlášení bolesti, mi můj Pavel pověděl tu hroznou zprávu. Náš Honzik nehodu nepřežil. Honzik nepřežil, nepřežil, nepřežil... tato slova mi v ústech zněla jako ozvěna. Zhroutlá jsem se na posteli a trvalo měsíce, než jsem se z toho dostala. To jsem také poprvé dostala odvahu zeptat se na podrobnosti. Pavel vyprávěl a když mi pověděl, že kdyby hasiči přijeli o několik sekund dříve, vystříhali ho z té hromady plechu a náš Honzik by žil, obvinila jsem jej z toho smrti hasiče. To oni zavlnili, že Honzik nežije.

Kdyby dělali práci pořádně, byl by tedy sám. Od té chvíle jsem v hasiči ztratila důvěru. Už to nebyli odvážní muži nasazující své životy pro záchranu jiných, nýbrž lidé, kterým z nedbalosti pod rukama umřel můj syn.

Zpátky do reality mě opět přivedl Pavel, když mi polbil ruku. Viděl, že mám v očích slzy, které naplavyly smutné vzpomínky, ale v tu chvíli to byl jediný, co mohl pro mě udělat. Je na něm, abych se s touto ráznou osudou vyrovnala sama. Pokračovali jsme v pomalé jízdě, když tu najednou jsme se dostali k jádru této kolony. Stála tam spousta policistů, která usměrňovala dopravu, spousta zdravotníků, lékařů a samozřejmě taky hasičů. Opět mi přeběhl mráz po zádech při pohledu na ně. Malý Adam se ptá k oknu a sledoval tu záchranou akci. Byla tam dvě auta, která se podobala srotu. Hasiči je rozstříhávali, vyprošťovali zraněné a na to hned přibíhali lékaři s nosítky, podávali první pomoc, lékaři proti bolestem a náš malý Adam nestačil obdivovat jejich úsilí. Nikdy jsem neviděla nehodu či pozdější záchranou akci, ale došlo mi, k jakým katastrofám dobrovolně títo lidé jezdí, snaží se zachraňovat lidi, jejich zvířecí miláčky i ten majetek.

Pouští se do akci, ve kterých sami mohou zemřít, ale i přesto strach o sebe odsouvají stranou. Už jsme jeli poslední sanitku, když jsem v ní uviděla sedět muže v hasičském obleku držící si ob vaz na pravé plicí obličej. Byl zraněný. Adam se celý vzrušený posadil na sedačku. „Mami, ti jsou ale stateční, co? Já budu taky jednou hasičem!“ řekl Adam. Po této větě a po zhlédnutí nehody jsem si uvědomila, jak hroznou chybu jsem udělala už před osmi lety. Ze smrti svého syna jsem obviňovala lidi, kteří se snažili mi jej vrátit. Obvinila jsem lidi, kteří sami nasazují své životy pro záchranu našich. A nejsou to jen hasiči, ale i lékaři a jiní, kteří vyjíždějí ke zraněným. Pavel se na mě podíval a vše si přečetl v mých očích. Vyčetl moji úlevu nad ztrátou toho hrozného břemene nenávisti, které jsem tak dlouho nosila. Konečně jsem se vyrovnala s pravdou a uzavřela smutnou kapitolu mého života jedinou provdž. Odděchla jsem a řekla: „Ano, jsou to hrdinové!“

Denisa Kajnarová